

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Égi játék

Egy viharszín felhőn üldögélve

ketten vagyunk csak, égi madaram.

Isten méhecskéi döngicsélve

mézelnek nekünk, mert csak méze van

a létnek, mely föld felett lebeg már.

Lógatjuk lábunk s úri tereken

Üstökös futkos s kuncog a kaptár:

járni tanul a gyöngye szerelem.

Két lábra áll. Jöjj! Fussunk utána,

csillagról csillagra, víg gyerekek,

ugrálunk s libben felhőszoknyája

az égnek amint cigánykereket

vet rajta kedvünk. Tömör aranyból

vert érem a hold, gurul mint a vágy,

s ha a köcsögből létünk kicsordul,

Isten ölében álmodunk tovább.

(1961)

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Nélküled

Nélküled szárnyatlan madár,
mint hal, uszonytalan,
léteznék mint a párzó vágy,
ha már iszonya van,

s képtelen magát teremteni:
lassan enyészik mint
a kő, ha zápor s fény veri
egy bölcs törvény szerint.

Mert így pusztul ki semminek
sem élő részese,
csak feltajtékozó ingerek
ítélik kétféle.

Tenélküled bús, béna tag,
véled víg mozdulat,
égbolttá dermedt madarak,
földdé-olvadt halak.

(1966)

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Új haza

Fű nőtte be a testedet,
és az lett a föld, a nagy határ,
végtagjaid a kis hazák,
hol lepke, bogár othont talál.

Nagy páfrányerdők inganak,
és az árnyékos rejteken
moha bársonyul, s gomba nő,
halálból kélő szerelem.

Könnyeid szelíd, kis tavak,
bús arcom, ha rájuk hajol,
egy-egy kis tükör mindenik,
és úgy ringatják bánatom

Mint szél füvet, vihar a fát,
anyák a boldog gyermeket,
álom az alvót és a föld
azt, aki sírba tétetett.

Fogadj be, erdő, és te, rét,

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

---

puha illatú enyhet adj,
új haza, régi menedék,
engedd, hogy megtaláljalak.

(1968)

Lakodalom után
Azután hogy elmúlt
nem maradt utána
más mint a hétfőnek
hét szomorúsága.

Elhervadt a szegfű
mind a gomblyukakban,
csak tántorgó mámor
didergett a napban.

Mentem a kert alján
árvagyerek módra,
csupán csak az illat
hajolt ki az útra.

Nem jött velem szembe
senki emberfia,

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

---

elfáradt a lábuk,
szapora lagziba'.

Hej de szaporázta
bizony még a szív is!
Messze, patak partján
bólogat egy Írisz.

Olyan karcsú és szép,
égnéző lilium,
könnyen meghajlítja
legkisebb fuvalom.

Vajon hallatszott-e
víg muzsika oda,
vajon hullt-e szírom
azon az éjszaka?

Senki nem tudja azt,
levél nem száll erre,
míg csak őszi szellők
nem jönnek a kertre.

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Vége a lagzinak,
s nem maradt utána
más mint a hétfőnek
hét szomorúsága.

(1969)

Júliához

A vizek simák mint az ágy,
melyben nem alszik senki,
a test melege csillagokra száll.

Aludj hát, Kedves,
megfagyott virág,
mint lehelet az ólomüvegen:
holnapra már átsüt rajtunk a nap.

Oly szelíd az éj,
mint a szív, mikor még nem lázad,
mint az ujj, mely szirmot szeret.

Pihensz csupán,
mint hideg márványban nyugszik az ér,
és koporsó rostjában szunnyad a csend.

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Rend van a szívben,
fájdalom törvénye,
férfisírás.

Kint hallgat már minden,
néma az éjszaka.

Tücsök csontjából ha faragnék sípot,
viasz-dalt sírnék fátyolodra én.

Ha fáradt szél zizzen a ciprusokon át,
a holdsugár fehér homlokodra hajol,
és álmodban hallani fogod,
hogy miként muzsikál a csont,
-- keserédes tilinkó --
minden óraütésre fel-felzokog.

A fog összezárul,
a pilla elernyed,
az izmok lazulnak,
és pikkelyes a bőr.

Pergamentre írják majd a sorsunk,
s rólunk mesél a kék katáng,
ha hajnalban kelteni fog az első sugár.

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Ne nézz a földre,

ne lázadj égre,

fehér fa, véres virág.

Halljad hogy nem a csalogány,

de a diadalmas pacsírta szól.

Ott jár a kéklő azúrban,

ahol már az angyalok élnek.

Hazaértél, Kedves.

Isten hozott.

(1969)

Kései virág

Menjünk Maikki, virágot szedni,

kései, kék, őszi virágot.

Hűvös a hajnal, didergő fűben

meztelenül remeg a lábod.

Látod, ilyen sors énvelem járni,

későn érni felhőntúli rétre:

Lilaszín hold gurul előttünk,

kedves, ne sajnálj görnyedni érte!

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Szedd fel a szív e külön virágát,
szírmos ujjakkal melegítsd, védjed,
én felemellek és viszlek örökké,
csak néked nyílnak a mennyei rétek.

(1969)

Katáng

Itt nincs már más, mi elkisér,
a katáng virágos kékje.
Úgy emlékeztet, sír a szél,
egy felhővirágos égre.

Ag ég alatt a nyár szaladt,
és Katám világos kékje
fodrozódott, halvány szalag,
víg patak a rét ölében.

Csupán a nyár, mi megmaradt,
kis Katám azóta felnőtt.
Fodrozódik a kép, szakad,
s elhervadnak a felhők.

(1965)

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Pártalan ember éneke

Ha eljöhetnél, meghívnálak
egy zavartalan együttlésre,
a szemeimmel felinnálak,
hogy egészsként légy résznek része.

Porcelán arcod két kezembe
nyugodna mint egy finom csésze,
és mint leányarc felderengne
életemre a csésze mélye.

Messze keletnek bölcs mondása,
hogy minden mű az alkotóját
rostjaiba magába zárja,
mint vár a védőt, sors a szolgát.

Szolga vagy már, engesztelése
tetteidnek, s a szabadságod
bár tiéd, e szűk csészébe
arcod örök börtönbe zárod.

Így fogtalak meg hű fogolynak,

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

---

viszonyunk mégis rendezetlen,
mert minden tetteimbe zárva
a saját foglyom őríz engem.

Ó, szelíd felem, távolélő,
idézetlen az Úr elébe,
amíg sorsunktól, bánatunktól,
ki nem csordul az égi csésze.

(1962)

Dunyhaciha

Ősz volt akkor és lágy bükköny -
illat szállt a rét felett,
szeptember jött már a dűlőn,
koldusként, ki kéreget.

Ami termett, ami van még
nyárról bőség, régi jó,
kukoricánk akkor törték,
s hullt a megérett dió.

Egykor zöld burokja fonnyadt:

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

---

kifordult az értelem.

Éles hanggal héja roppant,

amint törtem térdemen.

Fejem fölött V-betűben

délre húztak vadlibák,

sűrűsödő levegőben

aszalódott a világ.

Ökörnyálról kérdezgettem,

talán fehér cérnaszál?

Felhőket varr fenn az Isten -

felelgetett jóanyám.

Kell a felhő takarónak,

hallom ma is élesen,

hogyha baj jön földi jónak

szelíd oltalma legyen.

Azóta már az az ősz is,

és még mennyi elmaradt,

gyöngeség meg vad erő is

próbálta a szálakat.

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Mostanság, ha dió koppan,
s bükköny szagát érzem,
felsóhajtok sírva-lopva:
rosszul varrtál, Istenem.

(1961)

Áldva átkozva
Mezítlábra a harmat,
lárva-arcomra a gond.
A pillék mind meghaltak,
és egy megdőglött vakond

ösvényszegélyen hortyog,
vad sas-árnyék kereng
fejem felett és torkon
ragad e halotti rend.

A róka tyúkot cibál,
már tolla hull szerteszét;
megfojtom minden hibám
és hallgatok telt mesét.

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

Ki kedvesét patakba,
rokonait víg égbe,
minden ruháját partra
szórta szét, miért félne?

Dögökkel s indulattal
népes, bő világ hordja,
farkassal, kisnyulakkal
egyként közös a gondja.

Így embertelenül élve
nézik őt: szent vagy álnok?
S legemberebb szívére
gyűlik áldás és átok.

(1960)

Pohár mellett

A bor barát, a hal halál?!...

Tagadhatod mert egyre megy,
csontváz ölel, vagy asztalán
tálal a vézna szeretet

bort és halat... Korty és falat

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

---

csúszik egymásra és a több,
mi benned van - ha megmarad -
részeggé ázik, s kiköpöd.

Tűnődsz és homlokod szorít,
mint abroncsolt hordót a gáz:
jöhet-e társ kit boldogít
ki kinőtte már önmagát,

ki ledobta az életet,
és most már olyan meztelen,
mint ház nélkül a csigatest
és gyermekben az értelem?

...Mestergerenda nem felel,
és hallgat lenn a kecskeláb,
szálkákából nem áll össze jel,
a bor áruló, nem barát!

Az abrosz gyűrött és a lélek
véle egyarcú: nem tudom,
én eszem-e, vagy az étek
vagyok egy szörnyű asztalon?

Eszkimó szerelem I.

Written by Tamási Miklós

(1961)